

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosó da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ól khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P.

Šserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šsmolerjez knihiczišcžetni a płaczi ščtwórtklnje 100.— hr.

Rogate.

Matth. 6, 9—13.

(Šswjaty Wótcženafch.)

Rogate, t. r. modleže šo, je mjeno a napominanje džěńšniščeje njedžele. Wěšch ty, luby čžitarjo, psches čžo šo čžłowjetojo psched wšchitkimi druhimi štworjenjemi wušnamjenja? Niž jenož psches wěry khód, rjanosčž šchtalta, wušchitnosčž rušči, dar rěčže, ale wjele bóle hišcžče psches modlenje. Čžłowjet je jeničžke byče na semi, kotrež šo modli. Čži čžłowjetojo, kiž šo njemodla, ničžo pschecžitwo temu njewopokažu, pschetož woni najwjetšcheho prawa, je šwojim štworicželom, je šwojim Wótzom rěčžecž, ředžbu nimaju.

Wšchelate modlitwy šu. Tež póhanojo maju šwoje modlitwy. Nam šchescžanam je našch Šnjes a Šbóžnik šam šwojaty Wótcženafch jako pschikladnu, haj jako najdospołnišchu modlitwu dał, niž w tej myšli, šo nješméli žaneje druheje modlitwy wušpěwacž, ale w tej myšli, šo dyrbi wopšchijecž šwoj. Wótcženafcha šo we kóždej modlitwoje wušpjetowacž, hdyž dyrbi prawa Bóhu špodobna modlitwa byčž, modlitwa w Jesuškowym mjenje. Šswjaty wótcženafch je šwěrnj pschewodžer wšchitkich, kiž Jesuša lubo maju. Pschi našchej šchycženizy je šo wušpěwał a pschi našchim šhowanju budže šo da-li Bóh jako wušpěwacž. Pschi kóždej Bóžej šlužbje, pschi kóždym žyrkwinym škutku, pschi wšchelaticž šchescžijanškich šhromadžišnach a šchtó wě, kał husto hewał hišcžče wot pobožnych dušchow šo spěwa. Ale kał husto žana modlitwa njeje, ale jenož rěčž hubow, hdyž wutroba šo šobu njemodli a našche myšle po šwojich pučžach řhodža. Luther je tehodla prajił, šo je šwoj. wótcženafch najwjetšchi martrač. Škaž je biblija kniha wšchitkich

knihow, kał je šwoj. wótcženafch modlitwa wšchitkich modlitwow. Prašchejmy šo, kałke myšle a rošřudjenja ma w naš wubudžicž.

„Našch Wótcže!“ abo kaž šmy my štwucženi prajicž, Wótcže našch, kiž šy w njebjeschach“. Š tutchymi šłowami našch Šnjes našche myšle horje ł njebjescham wjedže. My řhudži čžłowjetojo šměmy wulkeho šwojateho Bóha, psched kotrymž šwojety řšchepotaju, psched kotrymž šmy próch a popjet, kiž je wšchitko čžinił, wšchitko řđerži a wodži mjenowacž „našcheho Wótz“. Žemu šměmy najřřenjiche, najľubošnišiche, dowěrenje řbudžaze mjeno „Wótz“ dacž. Wón řnaje mje, řchtó ja šym a kałki ja šym. A hacž řunje mje řnaje je mojimi šľabosčžemi a hrěchami, mje tola wot šo njestorcži, wón šo řa mje řtara, čže jenož moje derjeměče, haj ľubuje mje. Šo praji nam našch Šnjes, kiž je šo šam řa naš řodal, naš wot Bóžeho řněwa wumóhł a Bóže woblicžo řažo pschitwobrocžit řako ľubym džěčžom. Škał krařnje je Luther nam to wuložil: „Bóh čže naš ř tym wabiečž, šo my wěricž dyrbimy, šo je wón našch prawy Wótz a my jeho prawe džěčži.“ Haj tuto: „Wótcže našch“ je wabjenje na wšchitkich, šo bychu tola prawje pilnje ł Wótczej w njebjeschach řchli. My nješměmy jenož, my dyrbimy ł njemu pschicž ř wěřnym dowěrenjom, kaž džěčži ł šwojemu nanej. A niž ty šam. „Wótcže našch“ spěwamy. Šuto šłowecžko „našch“ je šłowecžko ľubosčže. Dha špominaj, luby řšchescžano, na řonu a džěčži a wšchitkich twojich ľubych, dha špominaj na wšchitkich twojich řobušchescžanow, tež na twojich njepšchecželow a pschecžitwotow a tež na řyly dalofi, řščeroři řwět a řtup šo ř nimi wšchitkimi psched řnadny řhrón twojeho njebjeskeho Wótz a porucž tebe a řich do jeho wšchewomóžneho řchřita a řohnowanja. A hdyž šo řněw a řidjenje, řawisčž a njepopšchecža we

twojej wutrobje ǰo hiba ju, dha rjeſtí hebi: hańbuj ǰo, njeſpěwaſch ty Wótče naſch? Njeje jedyn Bóh a Wótčez, kiž je wyſche wſchitkiſch a we naſch wſchitkiſch.

ǰdyž pať tebi dwělowanje pſchińdže: ale tať wjele jeho dźěczi je, móže dha wón na wſchitke ſpominacž a ſa wſchitke ǰo ſtaracž? Njebudže na muje ſabycž mjeſ milionami ǰwojich ſtworjenjow? Praj hebi tola: wón je njebeſki, bójſki Wótčez, wěczny, wſchehomózny, wſchehomſchudžomny, wſchehomědomny, wſchehomudry a móže pſcheſ měru cžinicž pſchewſchitko, ſchtož proſymy abo myſlimy. Kaž ſeńſki nan hłób ǰwojeho dźěcža ſ hłobow wjele wozazyh dźěczi hlyſchi, tať hlyſchi twój Wótž twój hłób ſ jich wjele. kiž ǰo ſ njemu wołaju.

ſchto pať dyrhimy wot naſcheho Wótza w njebeſkach hebi wuproſyć? W přěnich tjoch próſtwach naſch knjeſ naſch wuczi, naſche ǰantǰne bóle abo mjenje hebicžne myſle a pſhecža podtkócžicž a ǰo wo ǰwjeczenje Božeho mjena, wo pſchińdženje jeho kraleſtwa a ſo jehe wola ǰo ſtanje kaž na njebju tať na ſemi, ǰo ſtaracž. „Œwjećzene budž tvoje mjeno.“ To njeje próſtwa jenož ja duchownych abo jenož ſa njeđělu, kotraž drje je zyle woſebje ǰwjeczenju Božeho mjena ǰwjeczena abo ſa Boži dom. hđžež Božemu mjenu ſpěwamy ſ modlitwami a kherluſchemi. Njeplaczi ſa kóždy kſheſczanski dom, ſa kóždy ſtaw, ſa kóždy džeń: ǰwjeczene budž tvoje mjeno? ǰdyž hoſpodať rano domjazu nutroſcž dzerži, hdyž macž wječor ǰwojim dźěcžom wječornu modlitwu ſpěwacž dawa, hdyž bur pſchi ǰwojim džeńe poſaſtanje a ruzy ſtyńnywſch pſchi hebi myſli: Kať je Bóh jara dobrocžiwny, abo hdyž miſchtr njeſ ǰwojimi dźělaczerjemi měſto ǰakrowanja dobre a wužitne rěcže wjedže a ſtare a nowe ſe ǰwojeho ſhonjenja jim powjeda — hlaj, to wſchitko rěka: ǰwjeczene budž tvoje mjeno. Pſched kať wjele hrěchami ſ jaſchom a nječistymi žortami bychmy wobarnowali woſtali, kať někotre bymjentne ſorno dobreje wucžby a ǰwěrneho napominanja móhli wuſnywacž, kať wjele luboſniſcho by ǰo wſcho mělo w naſchich ǰwójbach, towaſtwaſch a dźělaczerjach, hdy bychmy to wopomnili: ǰwjeczene budž tvoje mjeno! ǰdyž pſchi přěnej próſtwe na to ſpominach, kať wjele jich hižo jaťo dźěczi Bože mjeno wotǰwjecža, kať wjele hewať pobožnych kſheſczijanow Bože mjeno njeuwžitnje wužiwaju, a ſkóncžnje, kať huſto by ſkladnoſcže měť, tajkim hrěcham napſhecžiwu ſtupicž a njejby tajku ſkladnoſcž wužiwal — tajke myſle a roſžudženja potom přěnja próſtwa w tebi ſbudži, to tebi tola twoje ǰwědomje praji. Komuž je přěnja próſtwa kſhutna naležnoſcž, tón druhy rad ſpěwa: „Pſchińdž ſ nam twoje kraleſtwo.“ Drje na kóždy ǰwoje džeńo, jaſtojnyſtowo, pomolanje. Ale njeſabudž ſ tuteho ǰwěta, w kotrymž by žiwny a ſkutkujech, ǰwoje wofo poſbėhnyć ſ temu njewidomnemu ǰwětej, ſ tamnemu njebeſkemu kraleſtwu Božeje hnady, ſa kotrež dyrhimy proſyć: pſchińdž ſ nam twoje kraleſtowo, t. r. njeſabudž pſchi twojich ſeńſkich dźělach twoje njebeſke pomolanje. Njeſabudž to jene: twojeje duſche ſbožo, wjedž: Bože kraleſtowo njeđyrbiſch jenož póhanam pſchinjeſcž pomhacž, ně, wono dyrbi tež bóle a bóle ſ nim pſchińcž, do naſchich domow a do naſchich wutrobow. Na to cže dopomni druha próſtwa. Bože kraleſtowo je ſbóžne kraleſtowo wyſche tuteje ſemje, njewidomne kraleſtowo hižo na tutej ſemi, ke kotremuž by tež ty pomolan, ſa kotrež dyrbiſch dźělacž ǰam na hebi a na druhiſch ſa kotrež dyrbiſch proſyć džeń wote dnja, ſo by pſchichlo ſ tebi a ſ žyemmu ǰwětej. Jenož ſa tutón ǰwět, ſa tutón ſachodny cžaž žiwny byč, njeby prózy hódno byfo; ale hdyž ja tuto ſeńſke žiwjenje jaťo cžaž wuſnywa ſa wěcznoſcž wobhladam, dha ſ wjehefoſcžu pſcheſ ſrudobu ǰwěta a prózu mojeho wſchědneho džeńa moje wócžko poſbėhnu a troſchujaju ǰo a wofſchewjam ǰo ſ próſtwa a ſ nadžiju: „Pſchińdž ſ nam twoje kraleſtowo“ a wjehele pſchi-

ſtajam: „twoja wola ǰo ſtań kaž na njebju tať tež na ſemi.“ Kóždy cžłowjeť najradſcho po ǰwojej woli cžini. Dw, ſo bychmy w naſchej najſnutſkowniſchej wutrobje ſ Bohom pſcheſjeni byli, potom žana roſtora njeby byta mjeſ Božeje a mjeſ naſchej wolu. Pomyl hebi, kať Boža wola ǰo w njebeſkach ſtawa. Wěniſch dha, ſo je w njebeſkach jedyn jandžel, kiž by ǰo praſchacł, hdyž někaťku Božu pſchikajnju doſtanje: cžehodla ma ǰo to ſtacž, abo: cžehodla dyrbi ja to wuwjeſcž? Ně, tam je poſkluſchnoſcž, tam njeje žaneho pſeczowanja pſhecžiwu Božeje woli. Kóždentu jandželej je wjehele a cžeſcž, hdyž móže někať Bohu ǰlužicž, doleť wſchitzy Boha lubuja a cžeſcža a wo nim wjedža: wón cže wſchudzom jenož to najlěpſche. Tuto twjerde dowěrjenje ſ Božeje dobrej hnadneje woli ſjednoczene ſ luboſcžu ſ Bohu cžini, ſo ſ žyła hinať njemóže, hacž Bohu ſ poſnym poddacžom ǰlužicž. ǰdyž my proſymy: „twoja wola ǰo ſtań, kaž na njebju tať tež na ſemi“, dha cžemy na lubych jandželow myſlicž a Boha proſyć: ach, luby Knježe, daj mi tola tež tajke dźěcžaze dowěrjenje a tajku luboſcž ſ tebi do mojeje wutrobje a ſlamaj ſtaw ſtu wolu twe mni, ſo nawuſnu ſećepliwje cžerpicž, hdyž twoja dobra hnada wola to tať cže. Guſto nam cžažy pſchińdu, hđžež wobcžeženi wot wobcžežnoſcžom žurjenja ſdychujemy: Knježe, wono je doſcž. Ale kať napominazy jandžel tuta próſtwa pſched naſch ſtupi a kaže nam cžinicž a njeſcž. ſchtož Bóh na naſch položi. Œwěrnny wotrocž, pobožna dzeńka praji: „Twoja wola, Knježe, ǰo ſtań, niž moja ǰlaba, horda, niž moja huſto ſka a njeroſumna, ale twoja dobra a ǰwjata wola ǰo ſtań“, a hlaj, Bóh cžini nam ǰwój ſpſchah ſažo ſachodny a ǰwoje brěmjo ſažo lóžke pſcheſ tu myſl: jeho wola ǰo ſtań. Tuto ǰlowo dźěcžazeho poddacža, kotrež je naſch Knjeſ w tamnej cžěmnej hodžinje w Gethſemane ǰam ǰo modlit, cžini tež cžěmny pucž ǰwěty a hórki kheluch ǰlódki, pſchetož Boža wola je wſchehomózna, kotrež ǰo ničto pſhecžiwjecž njemóže, wſchehomudra, kotraž hiſchcže ženje ničto njeje pſchehladaťa w ǰwojim knježſtwe, wſchěhodobrocžiwu, kotraž njemóže ſ nami ſlě mēnicž. Tehodla, Knježe, twoja wola ǰo ſtań, kaž na njebju, tať tež na ſemi.

ǰdyž je naſch knjeſ w žunicž tjoch próſtwach naſch nawucžil Boha proſyć wo wſchitko, ſchtož ſ Bohu ſ cžeſczi a nam ſ ſbóžnoſczi ǰluži, položi w ſchtwórtej próſtwe nam modlitwu wo wſchědny khlěb ro rta. Staroſcže wo žiwnoſcž: ſchto budžemy jeſcž, ſchto budžemy picž, ſchto budžemy ǰo wobleſacž, nělotremuž kulich, woſebje w naſchim cžažy cžežko na wutrobu padnje. Ale ſchtož móže ſchtwórtu próſtwa prawje ſ wutrobu ſpěwacž, temu staroſcže wo žiwnoſcž, njeſmėdža wutrobu wobcžežowacž. Œ tuteje próſtwa ǰo njebeſka móž ſa tajke ſeńſke staroſcže žorli: Tón Bóh, kiž ptať pod njebeſkami ſežiwu a lilije na polu wuhotuje, tón tež mi a tym mojim njebudže tradacž dacž. Njemóža cži, kiž ſ dźěcžazny dowěrjenjom ſchtwórtu próſtwa ſpěwaju, na praſchenje: „ſcže wy hdy nuſu měli?“ wotmoſtwicž: „Knježe, niħdy žanu.“ Œwěrnny Bóh je pomhacł hacž do dženžniſcheho dnja. Tuž porucž tennu Knjeſej ǰwoje pucže a měj nadžiju ſ njemu, wón budže wſchitko derje cžinicž. Wuhnacž ducha staroſcže ſ dźěcžazny: „Dajch wſchědny khlěb daj nam dženža.“ A hdyž hebi pſchemyſch, ſchto Luther we wuſkladowanju ſchtwórteje próſtwe — hdyž jo ſ hłowu njewěſch, hladať hnydom do ǰwojeho katechiſma — wſcho ſ wſchědnemu khlěbej liczi: ǰwójbne ſbože a derjeměcže kraja, ſtrowoſcž a ſpoſojnoſcž, cžeſcž a měř, pſhecželſtowo a ǰubodſtowo, njechajch hebi přjódkowacž: haj, na to wſchitko cžu pſchi wuſpěwanju tuteje próſtwe pſched Boha pſchinjeſcž? Œ piatej próſtwa: „a wodaj nam naſche winy, jaťo my wodawamy naſchim winikam“, naſch Knjeſ hlybichy do cžłowjeťkeho hubjeńſtwa njedže. Cžeža staroſcžow je, kotraž cžežſcho hacž staroſcže wo wſchěd-

ny chléb čiščeji; to bu starošće sleho hwědomja. Žadny mjes nami njeje bjes tajšeje czeje, hdyž tež jich wjele s lohtomyhlnoscju na nju sabncz pyta. Staž je czeło hłodne po wšchědnym chlébie, tał duscha po wšchědnym wodacju. Bože džěczi wjedža, so wšchědnje wjele šhrěšča a niečo njesafluža, šhiba lute šhlostanje. Dw, wusnaj tvojemu njebjeskemu Šnjejei tvojmu šlócju a prošch jeho džěnka, prošch jeho wšchitne dny: Měj ščěrpnoscj se mnu a wodaj mi moje hrěchi twojeje wulkeje šmilnoscje dla. A Bóh na tajku šhutnu proštwu tež woprowdže nam našče hrěchi wodawa, ale jenož pod jenym wuměnenjom, mjenujžy: „Kaž my wodawamy našchim minikam“. W tym leži hroženje: njechaj-li ty šwojim nješcheczelam wodacj, dha šam šo wodacja nadžijecj njemóžeš. Wopomni tole: „Njebudžecze-li ludžom jich hrěchi wodacj, dha wam tež njebudže wasch Wótž wasche hrěchi wodacj.“ Šdy bychmy wšchitžy to k wutrobje wšali, kał wjele nješcheczelstwa by wuhajnjene bylo, kał wjele hidženja a wječženja by we wutrobach wotmirěło a wšchudžom, w kóždej wošadže, w kóždej šwójbje by měr knježil, dofelž by wutrobne wodacze šo namakało dla teho, fiž nam wšchitne našče hrěchi wodawa. Šy ty pał wodacze dostał, njesabudž prošncz wo wobarnowanje pšched notnymi pšhestupjenjami. Kał šlabe je našče czeło, kał šty šwět! Šajte wšchelake špytowanja jenož jedyn džěn šobu pšchinjeke, špytowanja wot nutškach a wonkach, špytowanja šhudobny a bohatstwa, špytowanja šboža a nješboža. Šehodla, šchtó ty tež šy, njenastup žadny džěn bjes ponižneje proštwy: „Šnjeje, njemjedž naš do špytowanja“. Šuta proštwu budže tebje wobarnowacj pšched padom, budže tebje wuczič, šam na šo šedžbowacj a tebi pšches špytowanja šwěta pšchepemhacj hacj k šbóžnemu škóncženju. Šať šo pošlednja proštwu pšchšamnje: „ale wumož naš wot teho sleho!“ Šudy pšchi tym wostanje: kóždy džěn ma šwoju cžwilu. Luther rěči wo šlym na czele a na duschi, potajkim mēni šhoroscj, hubjenoscj a nadbēhownja dusche. Šdyž tež pšchindu dny wotpocžinka a wješela po dniach starošće w pohladanju na tyšazkóčne hubjenstwo jenje, budžemy tola kóždy džěn šašo k proštwje cžerjeni: wumož naš wot teho sleho. Šchtóž to w dobrnych dnjach hiščeje prošncz njemóže, tón budže w štych dnjach jo hiščeje nawuřncz, jo jemu s wutrobny pšchindže: wumož naš wot teho sleho. Šať troščinj šo we wšchitkej šrudobje šenje a špěwaj šebi starošće žiwjenja a škóncžnje tež štyštnoscj šnjercze wot wutrobny s tutej pošlednej, rjanej proštwu, kotraž wuřnczi do modlitwy: Bóh džwyl, hdyž našcha kóždina pšchindže, nam šbóžne škóncženje wobradžicj a naš s hnadu s teho hubjenstwa k šebi do njebjesk wšacj.

Šaž je šapocžatł šwj. wótczenašcha wabjenje k džěcžazej wěrie do Bóha, fiž je w njebjeskach, tał džje našch Šnješ se šedmej proštwu nam pošacž, šo durbja njebjeska našcha domišna byč, hdyž budžemy wumoženi wot wšcheho sleho wěcžnje pola Bóha we njemurjekriwej šbóžnošczi bydlicj.

Wobšchědnym pilnje wutrobu a ducha horje k Wótžej w njebjeskach, šo še njepodnurimy w šchumjazyš morju cžaka, šwěta a hrěcha, ale we wěrie do našch Šnješ tam dóndžemy, hdyž widžimy, šchtóž šmy wěřili a je wšchitkimi wumoženyimi a šbóžnymi wjele krašnišcho špěwamy, s cžimž tudy kóždy šwojaty wótczenašch škóncžimy: „Wšchetož twoje je to kralestwo a ta móž a ta czelež hacj do wěcžnošće. Šamjeń.“ Šo rěka: Šaj, hai, wono šo tať štacž durbj. Šamjeń.

Zyrkej a štat.

— 7. wurjadna šynoda šašleje krajneje zyrkwoje je šwoje pošedženja škóncžila, dowuradžiwiczi šakon wo dořhodach a wo šarjadowanju hořpodarjenja s lehnstwami. Še to šakon, kotryž

tole wšcho dořpołnje pšcheměni a do zpla hinať šarjaduje, bē pał wot wobštejnosćow, šajšez šu, žadane. Šeho placžiwoscj je teho dla tež na 5 lět wobmjesotwana; najpošdžišcho dostanje s 1. oktobrom 1924 placžiwoscje. Š nim wurunaja šo tať někať dořhody wšchěch duchownych, njedozpija pał s molom hiščeje tu wot šakonja poštajenu šummu. Š dobom bu wěž štatnych pošpjerow do druhich kolijow šwjesena. Wulkořtat placži tež Šaškej — kaž na pšch. Šruskej hižo pšchezo — bórny wěřny šjenješ, šo móže šaška krajna zyrkej škóncžnje tola wulki njedostatł wotštronicj, šo jich wjele jeje duchownych jeno malo a njedobahazy džěl dořhodow dostawa.

— Šozialdemokratiska nowina „Vorwärts“ pišče a wuřnaje: „Šyle šibanje ša wustupjenje zyrkwoje w přěnich lětach po wóžnje je bóle wěžka módy była hacj wěž pšchěhwědženja.

— Wšchědžiwstwo šjednocženstwa Šamburgškich hořcženjarjow je wobšamnylo, šo šobustawam poruczi: „Dořhož njeje Šamburgška zyrkwinna šynoda se šwojich wobšamnyjenjow wojoowanje pšchecžiwu alkoholej wuřchmornyła, wustupčeje s zyrkwoje.“

Na Bože špěče.

Šap. škutli 1, 1—11.

Šesukome donjebjeskšpěče.

Šlób: Wšchitlich šwojškow pšchetamarjo zc.

Šaleluja šaspěwajmy,
cželčimy krala krašnosće!
Džat a šhwalu jemu dořny,
fiž šo k njebu pošbēhne! —
Šesuk wčeržny je dobył,
k Wótžej w dom šo šawróčji;
hdyž je w šnjerczi ša naš pobyl,
cžehne nětko k radošczi.

Šchtrzczi dnjow wobšhadželche
po jutrach wón s pošklami;
rořwucžil jich pošnje bēiche,
pošoj šbóžny šlicžwšchi.
Na šlubjenje wocžatowacj
dowěrnje — jich wobšesche.
W mērie jeho wotpocžowacj
krašne jim bē wješele.

Š Duchom šwojatyš kšchecžicj jich
chžniče,
kotrychž wuřwolil bē šej,
mořl na šokoženje džěiche
zyrkwoje Božej Šbóžnikkej;
niž w Šerusalimje jeno,
ale wšchud om po šemi
pšchpōwjedacj jeho mjeno
durbja pošli Šnješowi. —

Šako porěčal bē s nimi,
bu wón horje šbēhjeny.
Wšchewoženy s njebješkimi
wóřkami džje s awobny
k Wótžej w dom do roja jeho
Šnješ a šerichča žwjenia,
štw rjenja s nim wodžic wšcheho.
Šesuk, šlowa njebjeska.

W horješpěcju krašnym jeho
pořli a nim hladaju;
do žiwjenja njebjeskeho
s nim šej horžo žadaju.

Šlaj! Duž muřštaj w drošče
jahnjej
Dwoj šo štowaršchitaj k nim,
w pšsche wóřtaj w šanej cžaknej
mataj pšchpōwědač jim:

Šesuk, fiž je horje wšach
do njebjesk nēt widomnje,
budže jónu s šo daty
wam, šo jeho widžicze.
Šónu durbj wam šo dořtacj
tom štwo s nim njebjeske;
Šerštwo durbj wasche wostacj
žiwjenje wšchaf radošne. —

Šaleluja radošcž we
nětk njech šliczi k njebjeskam!
Šradowanje s B. ha žiwe
duřchu wobšehuje nam;
Šesuk, šlowa našcha knježi
w njebjeskej nēt krašnosćzi,
k nohomaj njech jeho leži
s modlenjom wšcho na šemi! —

Šeršchta Š šu, kralo krašny,
cž hū a š k šbóžnej wěcžni šczi! —
Wodružny našch šhod je cžakny
tu, dořž dořtacj pšchi tebi
nam šo twoja durbj krašnosć
w nješach dnym kraleštwje,
hdyž šo wěcžna blyšcžiczi
jahnjej
ša kónu nam na šlowje.

Wotrocž.

Špišala w šlowaškej rěczi Šristina R o y o w a.

(Wotracžowanje.)

Š šašo bē njedžela. Štary Dawit šedžesche pšchi cžoplych šhadžach a šebi tať pšchi šebi rořmyššowajče. Šacžrunje bēchu wofna a durje šesacžinjane, šlyšesche tola hudžbu a juřtanje wot Šetraschcz hacj k šebi šlicžazel! Šam šwařowachu. Šwařo-

wachu tehdla njedzeli, dofelz njemējachu zganjo wschēdne dny khowile; jenož i wulkej prózu bēchu jich sa dženka a jutije dostali.

Nadobo woczinja so i czicha durje a i židej khdnje so Method. —

„Ale witaj!“ rjekny swjekelely starz. „Pschindžesch tola? No, kaš khowži to pola Waš?“

„Bohu budž džaf, lēpje! Lēkar prajesche, so móže mlody bur nalēczo jašo strowy bycz, a burowka je hižo stanyla, njech je tež hiščeže troščku šlaba!“

„Ale, Methodo, taš tu bjes džēla šedžo šebi pschemyšlowach, šhto to nětko i tobu budže. Ma-li Ondražik šwoje džēczi tu, a to strowe, njetrjeba ani wotrocžka ani pastyrja sa krowy!“

„To je taš, budža šami hotowi!“ wotmošwi samyšlenty Method. „Ja wostanu tu jenož hač do nalēcza. Po prawom wschaš mje do žyła wjazy njetrjebaja; bych hnydom hič mohl, njebych-li twaricz sapocžal a njeby-li hiščeže jeneje wēžki bylo.“

To bē starzej, kaš by jeho něšhto kole. „Hič chzeich, prjecž hič? A cžehodla?“ prashesche so frudny. Šhto chzyl mi to tu bjes tebje sapocžecž? Čži drusy šnadž, haj! Ale stary Dawit! Šhto chzyl tutón bjes tebje sapocžecž?“

„Macže mje lubo?“ Method wša starza do šwojeju rukow, kaš tehdy, hdyž bē jemu wo nješbožu powjedaf.

„Njepraškej so hašle! Šsamo, byl-li ty krej wot mojeje krowē, njemohla meja wutroba tebje bóle lubowacz!“

W ištwečžy bu czicho.

„Dopomnicže so, šhto wam ras našmu šlubich?“

„So chzylche mi něšhto powjedacz? Dwo, dopomnju so derje!“ jawoka šchēdžitwž. „Čžakam hižo dawno na to!“

„No, chzylch wam powjedacz, cžehodla mam waš lubo!“

„Mje?“ džitwasche so Žid. „Ja šebi myšlach tehdla, dofelz so wschittichy cžlowjekow lubujesch a dofelz šebi to Šhrystuš wot tebje žada.“

„Daj, dofelz Šnjes Žesuš to pschifasuje, wón, kiž je prajit: „Šbožo pschindže wot Židow!“ Njelubuju waš jeno jako cžlowjeka, ale tež jako Žida; pschetož Žid to bē, kotremuž šym najwjazy dolžny.“

„Šhto to njerēcžich!“ džesche je špodžiwanjom starz. „Tuž mi jo powjedaj!“

„Bēch dolhe lēta na šwēcže žitwy bjes Boha, bjes Šhrystuša. Njemjedžach ani, so mējach nješmjertneje dušche, ani hdyže to po šmjercži pschindu. Bēch runje taš žitwy, kaš wy tule wschitžy, a Žid to bē, kiž mi jako přeni wērnoscž pokasa, kiž mi Šhrystuša pokasa. Wón mje wucžesche, Šsyna Božeho lubowacz, wón bē na šemi žitwy kaš šenoch a bē stajnje psched Bohoin. Dženka njeje wjazy widžany wot cžlowjekow, pschetož Bóh wša jeho wot šemje. Wy seže so ras džiwaf, i wotkal ja hebrejžy móžu. Nětko móžu wam to prajicž: Wón je mje to wucžil. Wón lubowasche šwój wbohi lud taš jara, so tež ja jemu i luboscži a, dofelz bē mój Šnjes tu dešlach na šemi Žid byl, sapocžach, tutón ja wēcžnje požohnowany, ja tutón cžaj paš pošlaty lud lubowacz, a ja lubuju jón dženkā hiščeže!“

(Pocracžowanje.)

Š bliska a i daloka.

— W Čžornym Kolmzu šwojecžesche njedzeli Kantate Barlinške mišionške towarštwa kaš wo wschittich wošadach Wojerowškeho wokrjeka mišionški šwojedžen. Bēsche krajny nalētny džēn. Bože šlōncžko pošlecži se šwojimi pruhami krajinu, kotraž wo najrjenškej nalētnej pschiti štejesche a i wješkōlym špēwanjom khowalachu ptacžki Boha teho Šnjesa. A jako rano wo 8 hodž.

nowe swony i móžnym hlošom psches daloku runinu šlincžachu, khowatachu mužojo a mlodženzy, žony a mlode holžy w rjanej šerbškej draječe nimo rjaneho pomnika sa padnjenyh do Božeho domu, kotryž so i šemscherjemi pjelnjesche. Wokrašnu šlužbu džeržesche wošadny šaraš, mužške špēwarške towarštwa pod nawjedowanjem wošadneho šantora špēwasche wustojnje „Wšy, wotucz ducho šwēdkow přēnich“. Potom džeržesche šwojedženški přēdat, šaraš P. Wrosak-Štelicžanski, mišionške přēdowanje po jašožku Žej. 60, 1—3 a pokaja na cžēmnowcž, kotraž mišionštwa pschitryje, ale tež na pruhi bójšteje krašnowcže, kotrež so i tuteje cžēmnowcže šwēcža a napomina: štawaj a roššwētluj so, pomhaj, jo so tuta krašnowcž teho Šnjesa dale a bóle roššchēri. Šutrnje pošluchachu šemscherjo na šlowa přēdarja. ½10 hodž. wotmēwasche so němška Boža šlužba, pschi kotrež šchulške džēczi rjenje špēwachu: „Mēr njebudže na šemi, doniž Šhrystuš dohydže.“ Tež wona bēsche derje wopytana. W 11 hodž. bēsche Boža šlužba sa šchulške džēczi. Bēsche lubošny, wutrobu hnujazy napošlad: nimale wschē holžy w narodnej draječe, i cžerwjenny mi rubiščkami a i cžerwjenny mi šuknjemi. Šolleka, kotraž psches 45 000 hr. wunješe, wobšwēdcži, so je luboscž i šwojatemu mišionštwa tu žiwa. Tež wjele mišionškich špišow so rošpschēda sa psches 16 000 hr. Bóh šdžerž a pschipoš tutu luboscž i mišionštwa. Čžorno-Šholmška wošada je wohrožena psches industriju, kotraž je šchēczansštemu a narodnemu duchu nješpschēczelna. Šuba Čžorno-Šholmška wošada a wošebje ty mlodžina, šdžerž, šchtož mašch; šakhowaj šebi šwojich wótzow rēcž a wēru a to dobre pobožne šerbške waschnje, kotrež šy wot šwojich wótzow namrēka. Budž ty šwētko, kotrež w cžēmnowcži so šwēczi! Bóh žohnui tebje!

— Š Šimbacha w Šakškej pišaja, so šu tam kaš džiwu na pohrjebnišchēžu zchnowali a na 50 pomnikow špowaleli a i džēla dale wotwaleli. Wulki šchiz bu rošbity, wofna šhowašnje wubite a tuta hewaš wobšchłodžena. A šchto bēchu tucži rošni nje docžinkojo? 10 hólčžiškow w štarobje wot 10 hač do 12 lēt. A cžehodla bēchu tam taš šlē šakhadželi? Šschepytowanje dopokasa, so je na tym nan jeneho i tuthy hólčžiškow wina. Bē šhnej prajit: „Šdyž šchiz wohladasch, jón powal!“ — Dyrhjel i to i tonule hiščeže šchto pschispomnicž?“

— W Šrusškej bu jich 1919—1922 na 56 nowych ewangelškich šarskich mēšnow šašoženyh a na 153 katolškich. Šwangelška žyrkej ma tam na 9669 duchownych, štatnych a pomoznych, katolška na 7763. Na jēcho duchowneho pschindže jich to pola ewangelškich 2400 dušchow, pola katolškich 1430 dušchow.

— Šištowanje. W. wo W. ša Čžaudi. — M. w Š. ša Šswjatk.

Biblija — cžaj — cžlowjek.

20. tždžen, wot 13. meje hač do 19. meje.

13. Čžaudi. Šap. šf. 1, 15—26. — Šh. 132. — 1. Jan. 1.
14. pōndžela. Šj. 45. — Šh. 439. — 1. Jan. 2, 1—17.
15. wutora. Šj. 46. — Šh. 231. — 1. Jan. 2, 18—29.
16. šrijeda. Šj. 47. — Šh. 831. — 1. Jan. 3, 1—12.
17. šchtwórtk. Šj. 48. — Šh. 5. — 1. Jan. 3, 13—24.
18. pjatk. Šj. 49. — Šh. 273. — 1. Jan. 4, 1—11.
19. šobota. Šj. 50. — Šh. 126. — 1. Jan. 4, 12—21.

Šamolwity redaktor: šaraš Šhrgacž w Šošacžicah.

Čžiščēž Šsmolerjež knižicžiščēžernje a knižarnje, šap. družštwa i wobnij. rukowanjom w Budyšchinje.